

Lovforslagets §§ 34—37 (see Tillæg A. Spalte 2047—50).

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg sætter derefter Ræsten af Lovforslaget fra § 38 til Slutningen, med Titlen, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tradie Behandling under Forhandling, og skal bemærke, at, som de ærede Medlemmer ville see, hører til dette Affnit de under Nr. 10—16 stillede Vædringsforslag. Afstemningsordenen er den, hvori Forslagene findes opførte, saaledes at der først stemmes over det under Nr. 10 til § 39 stillede Vædringsforslag. Foraaavdt dette maatte blive vedtaget, bortfalder det under Nr. 11 til § 38 stillede Vædringsforslag og kommer saaledes ikke under Afstemning. Forkastes Vædringsforslaget under Nr. 10, stemmes der derimod over Vædringsforslaget under Nr. 11 til § 38, og derefter da først over § 38 og 39, hvorimod der, naar Vædringsforslaget under Nr. 10 vedtages, stemmes umiddelbart over § 39 og derefter over § 38. — Forhandlingen over dette Affnit er aabnet. Folkethingmanden for Svendborg Amts 3die Valgreeds har Ordet.

J. N. Hansen: For Diebliffet anser jeg det for min Pligt mod Forsamlingen at forskaae den for at høre Noget som helst til Forsvar for mit Forslag.

Justitsministeren: Jeg skal saavdt muligt følge den ærede Forslagsstillers Exempel, idet jeg aldeles ikke skal gaae ind paa Realiteten af de foreliggende Forslag. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at jeg jo har faaet tilstrækkelig overtydende Beviser paa, at dette Things Fleertal fremdeles nærer den Overbeviisning, at Geistligheden i ingen Henseende bør stilles anderledes overfor Vernepligten end Statens øvrige Borgere; men jeg har tillige den Tro, efter hvad der er passeret her i denne Sal, at det høie Things Fleertal er villigt til at offre Noget af denne Overbeviisning og at give noget efter, for at faae denne Sag ført igjennem. Jeg kan ikke betragte, hvad der er passeret, anderledes, og

det skulde gjøre mig ondt, om jeg skulde blive modsagt i denne Retning. Spørgsmaalet er allsaa kun, hvor stort dette Offer skal være, og paa hvilken Tid det skal gøres. Det er i den Henseende, at jeg blot vilde tillade mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, hvorledes det i mange Henseender er at foretrække nu at gaae ind paa Regjeringens Mæglingsforslag. For det Første kan jeg ikke troe — det er ganske vist noget Individuelt for mig — at der, naar der skal tilveiebringes en Overenskomst imellem begge Thing, som tillige skal være af den Bessaffenhed, at Regjeringen kan gaae ind derpaa, i det Bessentlige kan blive noget Andet end det, her foreligger. For det Andet — og det er egentlig den Hovedbetragtning, jeg i Diebliffet maa tillade mig at fremhæve — er der det Færlige ved at vedtage det af den ærede Rigsdagsmand stillede Vædringsforslag, at Sagen da maaskee vil gaae i Fællesudvalg, hvilket jeg anseer for meget færligt og betænkelfigt, idet dens Tilendbringelse paa denne Maade gives, jeg havde nær sagt uberegnelige Tilfældigheder i Bold, thi det er ikke godt at vide, hvilke Indstillinger der vil komme fra Fællesudvalget, om Regjeringen kan tiltræde dem, og om de kunne blive vedtagne i begge Thing, som jo ikke ved denne Leilighed ville have nogen Anledning til at rette sig efter hinanden, eller nærmere at conferere om Sagen. Det er derfor, jeg mener, at man, naar man vedtager Regjeringens Vædringsforslag, veed, hvad man gaaer ind paa, samt hvilket Udfald Sagen faaer, og jeg kan fremdeles ikke indsee, at det kan være i den Grad afvigende fra Fleertallets Overbeviisning om, hvad der er det Rette, at dette ikke, naar det var den eneste Betingelse for, at Sagen kunde føres igjennem, skulde kunne gaae ind derpaa. Her til skal jeg indskrænke mig.

Berg: Jeg troer, at den høitærede Justitsminister har Ret i, at Fleertallet i dette Thing nok vil et Forlig i dette Spørgsmaal af Hensyn til den overordentlige Vigtighed, som denne Lov har, men jeg troer ikke, at